

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

- 1.
 - 2.
- appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 02/61006, 02/61010 en
02/61011 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam,
van 7 februari 2007, respectievelijk tegen de uitspraak in de zaak
no. AWB 07/19976 van die rechtbank en nevenzittingsplaats van
15 mei 2007, in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 15 juli 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 7 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), de daartegen door appellanten sub 1 ingestelde beroepen ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 15 mei 2007, verzonden op 16 mei 2007, heeft de rechtbank het daartegen door appellant sub 2 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Deze uitspraken zijn aangehecht.

Tegen de uitspraak van 7 februari 2007 hebben appellanten sub 1 bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 maart 2007, hoger beroep ingesteld.

Tegen de uitspraak van 15 mei 2007 heeft appellant sub 2 bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 20 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie op het hoger beroep van appellanten sub 1 ingediend.

De staatssecretaris is in de gelegenheid gesteld een reactie op het hoger beroep van appellant sub 2 in te dienen.

Desgevraagd heeft de Minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 23 mei 2007 de aan het individuele ambtsbericht van 26 januari 2005 ten grondslag liggende stukken overgelegd, ten aanzien waarvan hij op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) heeft verzocht te bepalen dat uitsluitend de Afdeling kennis mag nemen van bepaalde gedeelten ervan.

Op 30 mei 2007 heeft de Afdeling in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van kennisneming gerechtvaardigd is.

Bij onderscheiden brieven van 11 juni 2007 en 12 juni 2007 hebben de staatssecretaris en appellanten toestemming, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, verleend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de hoger-beroepschriften is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen

uitspraken leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. De hoger beroepen zijn kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraken dienen te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraken.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

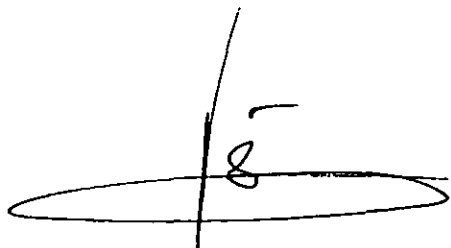
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 juli 2007

210

Verzonden: 10 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^e artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 02/61006, AWB 02/61010 en AWB 02/61011

V.nrs.:

inzake: , geboren op , eiser sub 1, mede ten behoeve van
geboren op eiseres.
geboren op eiser sub 2, en
, geboren op eiser sub 3,
allen van Iraanse nationaliteit, wonende te , eisers,
gemachtigde: mr. E.P.A. Zwart, advocaat te Beverwijk.

tegen: de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken, voorheen
de Staatssecretaris van Justitie,
gemachtigde: mr. J.W. Kreumer, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 11 mei 2001 hebben eisers ieder voor zich een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 23 oktober 2001 heeft verweerder aan eisers afzonderlijk schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvragen af te wijzen. Bij brieven van 16 en 28 november 2001 hebben eisers hun zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Op 17 mei 2002 heeft verweerder aan eisers opnieuw schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvragen af te wijzen. Bij brief van 14 juni 2002 hebben eisers hun zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij afzonderlijke besluiten van 15 juli 2002 heeft verweerder de aanvragen afgewezen.

2.1. Bij beroepsschrift van 8 augustus 2002 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van de beroepen zijn ingediend bij brief van 29 augustus 2002 en aangevuld bij brief van 30 juli 2003. Op 4 september 2002 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 30 december 2003 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van de beroepen.

2.2. Bij brieven van 13 januari 2004 en 9 februari 2004 hebben eisers nadere stukken ingediend. Bij brief van 27 februari 2004 heeft verweerder de rechtbank desgevraagd meegedeeld onderzoek te laten verrichten naar de authenticiteit van de stukken. Bij brief van 5 maart 2004 hebben eisers een nader stuk ingediend. Bij brief van 31 maart 2004 heeft verweerder de rechtbank meegedeeld geen aanleiding te zien de besluiten in te trekken of te wijzigen. Bij brief van 1 juni 2004 heeft verweerder de rechtbank desgevraagd een nadere reactie doen toekomen.

3. Het onderzoek ter zitting van deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, heeft plaatsgevonden op

28 januari 2004. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst in verband met het ontbreken van een tolk. Het onderzoek ter zitting van deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, is hervat op 2 juni 2004. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst en het vooronderzoek hervat teneinde eisers in de gelegenheid te stellen een contra-expertise te laten uitvoeren met betrekking tot de door hen in beroep overgelegde oproep. In het kader hiervan heeft de gemachtigde van eisers bij brief van 7 juli 2004 advies ingewonnen bij het Deutsches Orient-Institut. Dit instituut heeft geantwoord bij brief van 17 september 2004. De startpassage uit deze brief luidt:

"Das uns im Original vorliegende Schriftstück in persischer Sprache ist unserer Einschätzung nach keine echt Vorladung".

En de laatste zin luidt: "Aus diesen Gründen schätzen wir das Schriftstück unter Abwägung der für und gegen die Echtheit sprechende Umstände als Falsifikat auf der Grundlage eines echten Formularschriftstückes ein."

4.1. Bij brief van 12 augustus 2004 hebben eisers nieuwe stukken ingediend. Bij brief van 5 oktober 2004 heeft verweerder de rechtbank desgevraagd meegedeeld nader onderzoek te laten doen naar deze documenten. Bij brief van 3 februari 2005, de zogenaamde REK-check, heeft verweerder geconcludeerd dat - na inzage te hebben gekregen in de onderliggende stukken van het in de onderhavige zaken uitgebrachte individuele ambtsbericht met nummer DPV/AMU041015.0413, gedateerd 26 januari 2005, - dit individuele ambtsbericht qua inhoud en structuur zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is. Bij brief van 26 augustus 2005 heeft verweerder aan deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, voornoemd individueel ambtsbericht overgelegd. Bij brief van 4 oktober 2005 heeft de gemachtigde van eisers desgevraagd op dit individuele ambtsbericht gereageerd.

4.2. In het kader van de procedure ex artikel 8:29 van de Awb heeft deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, bij brief van 18 oktober 2005 de onderliggende stukken opgevraagd. Bij brief van 14 november 2005 hebben eisers op deze stukken gereageerd. Bij beslissing van 18 november 2005 heeft de rechtbank een beslissing genomen als bedoeld in artikel 8:29, derde lid, van de Awb, en de beperkte kennisname van de onderliggende stukken van het ambtsbericht gerechtvaardigd geacht. Op 29 november 2005 en 6 december 2005 hebben partijen toestemming gegeven als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb.

4.3. Bij brief van 5 mei 2006 hebben eisers nog enige stukken ingediend.

5. Het onderzoek ter zitting van deze rechtbank en zittingsplaats is hervat op 18 mei 2006. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. A.H. van Eijssen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting wederom geschorst vanwege het ontbreken van een tolk.

6. Het onderzoek ter zitting van deze rechtbank en zittingsplaats is hervat op 13 juli 2006. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. J.W. Kreumer. Tevens was ter zitting aanwezig A. Soltaninejad, tolk in de Farsi taal. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eisers hebben het volgende relaas aan hun aanvragen ten grondslag gelegd.

Eiseres was van 1981 tot 1983 lid van de SDZI, de Democratische Organisatie van de Iraanse vrouwen, een organisatie die verbonden was aan de Tudeh-partij. Eiser was van 1983 tot 1984 lid van Tudeh, maar daarna hebben eiser en eiseres beiden een verklaring moeten ondertekenen dat zij deze partij nooit meer zouden steunen. Sinds 2000 zijn zij beiden echter weer politiek actief geraakt. Een zekere gaf hun het boek *Bisto se Sal* ("23 jaar"). Hierdoor raakten eisers weer politiek geëngageerd. gaf hun pamfletten met de titel "Lessen uit de Koran", dat waren artikelen

naar aanleiding van het boek *Bisto se Sal*, en eisers kopieerden deze bij hen thuis in waar zij kopieerapparaten hadden staan, en gaven ze mee aan een zekere, die de pamfletten verspreide. Eiseres sprak ook over de inhoud van de pamfletten met en had enige invloed op de inhoud van die pamfletten. Deze pamfletten waren anti-islamitisch. Op 13 april 2001 hoorden zij van dat was opgepakt met de pamfletten die hij moest uitdelen.

vertelde eisers dat ze zo snel mogelijk hun woning moesten verlaten. Op 13 april 2001 zijn eisers uit hun woning vertrokken. Op 14 en 15 april 2001 heeft eiseres nog met de burens gebeld en gehoord dat de politie was geweest, een huiszoeking had verricht, en spullen uit het huis van eisers had gehaald. Eiseres had een exemplaar van ieder gedrukt pamflet, 38 in totaal, in huis verborgen onder een kledingkast in de slaapkamer. Eiseres had bovendien ook nog een exemplaar van "De Duivelsverzen" thuis liggen. Eisers zijn op 19 april 2001 vertrokken en via Turkije naar Nederland gereisd, alwaar zij 2 mei 2001 zijn aangekomen.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten - en de daarin ingelaste voornemens - op het standpunt gesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Ten aanzien van eiser wordt verwezen naar het besluit dat betrekking heeft op eiseres. Verweerder heeft - samengevat - aangevoerd dat het niet aannemelijk wordt geacht dat eiseres vanwege haar lidmaatschap van SDZI dan wel Tudeh te vrezen heeft voor vervolging. Voorts is niet aannemelijk dat eiseres wegens het vermenigvuldigen van een verboden boek en pamfletten met kritiek op de regering en de islam, in de negatieve aandacht van de autoriteiten is komen te staan. Blijkens het algemeen ambtsbericht van 24 augustus 2001 is de Tudeh-partij nog altijd monddood en worden activiteiten van deze partij niet waargenomen. Eiseres heeft nog altijd niet aannemelijk gemaakt dat haar activiteiten bekend zijn geraakt bij de autoriteiten. Derhalve valt niet in te zien dat eiseres daadwerkelijk als tegenstander wordt gezien. De verklaring dat is opgepakt is geheel gebaseerd op de verklaringen van , zijnde een niet-objectief verifieerbare bron. Nu ook de informatie over de huiszoeking van de buurvrouw, zijnde een niet-objectief verifieerbare bron, is verkregen en de buurvrouw bovendien niet heeft gezien wat voor spullen er tijdens de huiszoeking zijn meegenomen, kan daaraan niet de waarde worden gehecht die eiseres daaraan gehecht wil zien. Bovendien wordt niet ingezien dat het in het bezit hebben van kopieerapparatuur bij de Iraanse autoriteiten zonder meer leidt tot de veronderstelling van illegale activiteiten. Voor zover aannemelijk moet worden geacht dat de autoriteiten een huiszoeking zouden hebben verricht, is uit het ambtsbericht van 5 maart 1998 gebleken dat het enkel in bezit hebben dan wel verspreiden van verboden materiaal in de praktijk hooguit tot oplegging van een geldboete leidt. Uit de ambtsberichten die daarna zijn uitgebracht blijkt niet dat het bezit van verboden materiaal anders gesanctioneerd wordt. Dat eiseres wegens het in bezit hebben van *De Duivelsverzen* en 38 pamfletten te vrezen heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag wordt dan ook niet aannemelijk geacht.

2.1 Eisers hebben in beroep het volgende aangevoerd. Eiseres kan zich niet aan de indruk onttrekken dat verweerder geen nota heeft genomen van hetgeen in de twee zienswijzen is gesteld, noch van de inhoud van het ambtsbericht van 5 maart 1998. Eiseres heeft nooit beweerd dat zij in de hoedanigheid van lid van de Tudeh-partij de door haar beschreven activiteiten heeft verricht. Zij heeft er alleen op gewezen dat het politiek verleden van haar betrokken dient te worden in de strafmaat voor recente activiteiten, de inhoud van de pamfletten betrokken dient te worden bij de vraag welke straf eiseres boven het hoofd hangt en de aanwezigheid van de kopieerapparaten niet op zichzelf beschouwd dient te worden maar in relatie met de 38 genummerde pamfletten. Bezien in het licht van het ambtsbericht van 5 maart 1998 rechtvaardigt het relaas van eiseres de conclusie dat zij gegronde vrees voor vervolging heeft en een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ook het argument van verweerder dat, nu eiseres slechts van derden heeft vernomen dat zij gezocht wordt, niet aannemelijk is dat zij gezocht wordt, is onder de maat. Eiseres heeft gedetailleerde en consistente verklaringen afgelegd over de politieke activiteiten en de reden waarom zij daarmee is begonnen, de wijze waarop

zij van de arrestatie van heeft vernomen en de huiszoeking. Van eiseres kan derhalve niet verlangd worden schriftelijk bewijs over te leggen van de arrestatie van en de gedane huiszoeking; die stukken zijn er gewoonweg niet.

2.2. Bij brief van 30 juli 2003 hebben eisers nog aangevoerd dat zij van de broer van eiser, hebben vernomen dat acht maanden geleden medewerkers van het Ministerie van Justitie bij langs zijn geweest, hun pasjes hebben laten zien, en een verklaring hebben laten ondertekenen dat hij niet wist waar eisers verblijven. In die verklaring staat tevens vermeld dat hij zich schuldig maakt aan een strafbaar feit indien hij in strijd met de waarheid verklaart. Hetzelfde is de zus van eiser, , overkomen.

3. In het verweerschrift heeft verweerder zijn standpunt gehandhaafd en nog overwogen dat de verklaring betreffende de verklaring die de broer van eiser heeft moeten afleggen, afkomstig is uit een niet objectieve en verifieerbare bron. Onder verwijzing naar de ambtsberichten van 5 maart 1998 en februari 2003 inzake Iran betoogt verweerder dat er geen doodstraf staat op het in bezit hebben van pamfletten.

4.1. Bij brief van 13 januari 2004 hebben eisers de volgende stukken overgelegd ter onderbouwing van hun stelling dat zij bij terugkeer de doodstraf zullen krijgen, althans zullen worden onderworpen aan onmenselijke dan wel vernederende behandelingen:

- enige pagina's uit het algemene ambtsbericht inzake Iran van februari 2003;
- rapporten van Amnesty International van 18 december 2003 en 19 november 2003;
- eerdere zienswijzen van eisers in combinatie met het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2003/37;
- enige pagina's uit het Britse algemene ambtsbericht inzake Iran van 30 april 2003;
- een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 28 februari 2003.

4.2. Bij brief van 9 februari 2004 hebben eisers nog ingediend een kopie van een gerechtelijke kennisgeving van het Ministerie van Justitie van de Islamitische Republiek Iran, gedateerd 17 november 2003, gericht aan eisers, teneinde te verschijnen bij de Islamitisch-Revolutionaire Rechtbank. Eisers hebben dit stuk naar eigen zeggen op 27 januari 2004 ontvangen van de broer van eiser, die het origineel van de deurwaarder had gekregen en het lange tijd niet aandurfde eisers over de oproep in te lichten.

4.3. Bij brief van 31 maart 2004 heeft verweerder bericht dat uit de bijgevoegde verklaring van onderzoek van verweerders Bureau Documenten van 19 maart 2004 blijkt dat de in beroep overgelegde oproep, zijnde de hierboven onder III.4.2 genoemde kennisgeving, niet door de bevoegde Iraanse instanties is afgegeven, zodat verweerder geen aanleiding ziet de bestreden beschikking in te trekken of te wijzigen. Bij brief van 1 juni 2004 heeft verweerder de rechtbank desgevraagd meegedeeld dat navraag bij een medewerker van het Bureau Documenten het volgende heeft geleerd: op de oproep is met een inktjetprinter een afbeelding geplaatst van een inktstempel en er mitsdien sprake lijkt te zijn van een reproductie; de ervaring leert dat authentieke oproepen, afgegeven door de bevoegde Iraanse instanties, nimmer via deze techniek zijn opgemaakt, nu zij immers beschikken over de originele stempels.

5.1. Ter zitting van 2 juni 2004 is namens eisers betoogd dat uit vaste jurisprudentie van deze rechtbank blijkt dat er geen uniforme procedurevoorschriften zijn voor de opmaak van documenten. Uit verweerders brief van 1 juni 2004 blijkt niet hoe "uit ervaring blijkt" dat dit geen bevoegd afgegeven oproep kan zijn. Verweerder moest op zijn minst een individueel ambtsbericht opvragen. De gemachtigde van eisers is bezig met het laten verrichten van een contra-expertise. Verweerder gaat uit van de onjuiste pagina's in het ambtsbericht. Eisers verwijzen naar pagina 9 van het ambtsbericht, waar staat dat op het beledigen van de profeet de doodstraf staat.

5.2. Verweerder heeft ter zitting van 2 juni 2004 betoogd dat de in beroep overgelegde stukken niet kunnen worden meegenomen bij de beoordeling op grond van artikel 83 van de Vw 2000, gelet op de bevindingen van het deskundigenbureau (de rechtbank begrijpt: het Bureau Documenten). Er zijn geen stukken overgelegd die de conclusie van het deskundigenbureau opzij zetten. De brief van 13 april 2004 is algemeen van aard en maakt het stuk niet authentiek. De bestraffing en berechting is voorts anders dan eisers stellen: het gaat om het in bezit hebben van de verboden stukken, het relaas wijst niet in de richting van het verspreiden van de verboden stukken. De geloofwaardigheid is niet in geschil.

6.1 Bij brief van 12 augustus 2004 hebben eisers nog kopieën ingediend van dagvaardingen, gedateerd 20 juni 2004, afkomstig van de directeur van de Islamitische Revolutionaire Rechtbank te Teheran, gericht aan eisers, waarin bij de inhoud van de beschuldiging is opgenomen: poging tegen de veiligheid.

6.2. Bij brief van 5 oktober 2004 heeft verweerder bericht dat uit bijgevoegd onderzoek van verwerders Bureau Documenten blijkt dat niet vastgesteld kon worden of de documenten door een daartoe bevoegde instantie zijn opgemaakt en afgegeven, en of de documenten inhoudelijk juist zijn. Om meer zekerheid omtrent de echtheid, de bevoegde opmaak en afgifte en de juistheid van de inhoud van de documenten te verkrijgen, zijn ze voor nader onderzoek aangeboden aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

6.3. Bij brief van 26 augustus 2005 heeft verweerder de onderzoeksresultaten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, neergelegd in individueel ambtsbericht van 26 januari 2005, doen toekomen. Hierin is vermeld dat de door eisers overgelegde dagvaardingen geen authentieke documenten zijn. Als aanvullende informatie is opgemerkt dat eisers en hun drie kinderen niet onder de door hen opgegeven personalia voorkwamen in het Visumbestand van de Nederlandse Ambassade te Teheran.

6.4.1. Bij brief van 4 oktober 2005 hebben eisers op het individuele ambtsbericht gereageerd. Voorts hebben zij een brief overgelegd van een Iraanse advocaat, gedateerd 21 september 2005, waarin hij heeft gesteld dat de dagvaardingen wel degelijk authentiek zijn. Eisers broer is blijkens de brief van 4 oktober 2005 er achter gekomen dat het dossier op een andere naam staat.

6.4.2. Bij brief van 14 november 2005 hebben eisers gereageerd op de onderliggende stukken van het individuele ambtsbericht. Voorts is aangevoerd dat zij niet uitsluiten dat de naam van degene op wie hun dossier staat, de naam is van de persoon die eisers kennen als

6.4.3. Bij brief van 6 december 2005 hebben eisers nog een brief van de Iraanse advocaat overgelegd.

7. Bij brief van 5 mei 2006 hebben eisers erop gewezen dat het een feit van algemene bekendheid is dat documenten van Iraanse gerechtelijke autoriteiten geen significante kenmerken hebben aan de hand waarvan kan worden uitgemaakt of het gaat om een echt document. In dit verband hebben eisers gewezen op de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 16 augustus 2005.

8. Ter zitting van 13 juli 2006 heeft verweerder zijn standpunt ten aanzien van de beoordeling van het door eisers naar voren gebrachte asielrelaas toegelicht. Verweerder gaat uit van de door eisers naar voren gebrachte feiten, maar niet aan de aan die feiten ontleende vermoedens over hetgeen eisers bij terugkeer naar Iran te wachten staat. De argumenten op grond waarvan verweerder meent dat de aanvragen dienen te worden afgewezen zien derhalve op het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens. Verweerder doet dit standpunt onder meer steunen op de inhoud van het individuele ambtsbericht van 26 januari 2005 dat ná de schorsing van het onderzoek ter zitting door deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, in de onderhavige procedures is ingebracht. Verweerder acht ook niet geloofwaardig dan wel aannemelijk dat er een huiszoeking heeft plaatsgevonden. Verweerder stelt zich subsidiair op het standpunt dat, ook indien aannemelijk wordt geacht dat de

Iraanse autoriteiten een huiszoeking hebben verricht, het niet aannemelijk is dat eisers bij terugkeer naar Iran de doodstraf staat te wachten vanwege het in het bezit hebben van verboden materiaal.

IV. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

3. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

4. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

5. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

6. Ingevolge paragraaf C1/3.2.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 is de geloofwaardigheid van het asielrelaas identiek aan de aannemelijkheid van het asielrelaas. Bij de beoordeling of het asielrelaas van de vreemdeling geloofwaardig is, spelen de volgende elementen een rol:

- de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten;
- de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling staat te wachten; en
- de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als objectieve bron worden aangemerkt.

Ten aanzien van de eigen vermoedens van de vreemdeling is van belang dat van de vreemdeling mag worden verwacht dat hij vermoedens die hij ontleent aan de door hem gestelde feiten concretiseert en onderbouwt. Het asielrelaas is als geheel geloofwaardig indien de in het asielrelaas naar voren gebrachte feiten geloofwaardig zijn én de daaraan ontleende vermoedens alsmede de weergegeven verklaringen van derden plausibel zijn. De aan de feiten ontleende vermoedens alsmede de weergegeven verklaringen van derden worden als plausibel aangemerkt indien deze een reële onderbouwing zijn over hetgeen de vreemdeling bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

7. De rechtbank overweegt dat in iedere asielzaak de geloofwaardigheid van het asielrelaas dient te worden beoordeeld. Gelet op vaste jurisprudentie van de AbRS, onder meer de eerder genoemde uitspraak van 27 januari 2003, dient de rechter de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling gestelde feiten marginaal te toetsen. Voorts heeft de AbRS in de uitspraak van 11 februari 2005 (JV 2005, 152) overwogen dat naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de

vreemdeling met betrekking tot die feiten geuite vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van de Minister behoort en dat dit marginaal door de rechter dient te worden getoetst.

8. De rechtbank begrijpt verweerders standpunt, gelet op verweerders toelichting ter zitting op de beoordeling van het asielrelaas van eisers, aldus dat verweerder niet aannemelijk acht dat eisers bij terugkeer naar Iran voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben te vrezen, hetgeen betrekking heeft op het realiteitsgehalte van de aan de door eisers naar voren gebrachte feiten. Verweerder heeft zijn standpunt onder meer doen steunen op de zich in het dossier van eisers bevindende verklaring van onderzoek die betrekking heeft op de in beroep overgelegde oproep, gedateerd 27 november 2003, van het Ministerie van Justitie van de Islamitische Republiek Iran, alsmede het individuele ambtsbericht van 26 januari 2005 dat betrekking heeft op de bij brief van 12 augustus 2004 overgelegde dagvaardingen, gedateerd 20 juni 2004, van de directeur van de Islamitische Revolutionaire Rechtbank te Teheran. In voornoemd individuele ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is geconcludeerd dat voornoemde dagvaardingen niet authentiek zijn. Eisers hebben betoogd dat voornoemde dagvaardingen wel authentiek zijn en in dit verband hebben zij verwezen naar - onder meer - een brief van een Iraanse advocaat, M. Aryan van 21 september 2005.

9. De rechtbank ziet zich, gelet op het vorenstaande, allereerst gesteld voor de vraag of vorenbedoelde oproep van 27 november 2003 en de dagvaardingen van 20 juni 2004 op grond van artikel 83 van de Vw 2000 bij de beoordeling van de beroepen kunnen worden betrokken en of deze documenten kunnen afdoen aan de besluiten van 15 juli 2002. Hiertoe overweegt de rechtbank als volgt.

10. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden indien deze relevant kunnen zijn voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, of omtrent de ambtshalve verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000. Ingevolge artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 verzoekt de rechtbank Onze Minister om zo spoedig mogelijk schriftelijk aan de wederpartij en de rechtbank te laten weten of de ingeroepen feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit.

11. Blijkens de uitspraak van de AbRS van 3 augustus 2001, JV 2001/258, is met artikel 83 van de Vw 2000 beoogd herhaalde aanvragen te voorkomen in geval van nova die zijn opgekomen tussen de bestreden beschikking en de uitspraak. Dit brengt met zich dat de vraag of sprake is van feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000 dient te worden beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als die welke gelden bij de toepassing van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb.

12.1 De rechtbank is van oordeel dat de in beroep door eisers overgelegde oproep van het Ministerie van Justitie van de Islamitische Republiek, gedateerd 17 november 2003, waarin staat dat eiseres een week na kennisneming van de oproep dient te verschijnen bij de Islamitische Revolutionaire Rechtbank, op grond van artikel 83 van de Vw 2000 bij de beoordeling van de onderhavige beroepen kan worden betrokken. Hiertoe wordt overwogen dat verweerder tijdens de zitting van 2 juni 2004 gelegenheid heeft gehad om zijn standpunt over voornoemde oproep naar voren te brengen zodat toepassing is gegeven aan artikel 83, derde lid, van de Vw 2000. Voorts heeft deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, aanleiding gezien het onderzoek in de onderhavige zaken te schorsen teneinde eisers in de gelegenheid te stellen een contra-expertise te overleggen.

12.2 De rechtbank is van oordeel dat vorenbedoelde oproep evenwel niet tot het oordeel kan leiden dat de bestreden besluiten geen stand kunnen houden en overweegt hiertoe als volgt. Uit de verklaring van onderzoek van 19 maart 2004 blijkt dat zich op de oproep een afbeelding bevindt

welke lijkt op een afdruk van een inktstempel. De afbeelding is blijkens deze verklaring niet middels een inktstempel op het papier gestempeld doch middels een printtechniek (inkjetprinter) op het papier geprint. De conclusie in voornoemde verklaring luidt dan ook dat de oproep niet door de bevoegde Iraanse instanties is afgegeven. Deze conclusie wordt bevestigd door de hiervoor onder 1.3 geciteerde brief van het Deutsches Orient-Institut.

13.1 De rechtbank is tevens van oordeel dat de bij brief van 12 augustus 2004 door eisers overgelegde dagvaardingen op grond van artikel 83 bij de beoordeling van de onderhavige beroepen kunnen worden betrokken. Hiertoe wordt overwogen dat deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, partijen bij brief van 26 augustus 2004 heeft medegedeeld aanleiding te hebben gezien om de dagvaardingen bij de beoordeling van de beroepen te betrekken. In voornoemde brief is verweerder ingevolge artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 verzocht aan de rechtbank te laten weten of de inhoud van voornoemde dagvaardingen aanleiding vormt voor handhaving, wijziging of intrekking van de bestreden besluiten. Bij brief van 5 oktober 2004 heeft verweerder medegedeeld dat voornoemde documenten voor nader onderzoek aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken zijn aangeboden teneinde meer zekerheid te kunnen verkrijgen omtrent de echtheid, de bevoegde opmaak en afgifte en de juistheid van de inhoud van de documenten. Vervolgens heeft verweerder bij brief van 26 augustus 2005 het individuele ambtsbericht van 25 januari 2005 aan de rechtbank doen toekomen. Ter zitting van 13 juli 2006 zijn partijen in de gelegenheid geweest zich uit te laten over dit ambtsbericht. Gelet op het voornstaande is de rechtbank van oordeel dat toepassing is gegeven aan het bepaalde in artikel 83, derde lid van de Vw 2000. De rechtbank zal naast voornoemde dagvaardingen eveneens de inhoud van het individuele ambtsbericht alsmede de reactie van eisers op dit ambtsbericht bij de beoordeling van de onderhavige beroepen betrekken.

13.2 Nu verweerder zijn geloofwaardigheidsoordeel mede heeft gebaseerd op de inhoud van het individuele ambtsbericht ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of verweerder dit oordeel in redelijkheid heeft kunnen doen steunen op voornoemd ambtsbericht en de onderliggende (niet-gemaskeerde) stukken die hieraan ten grondslag hebben gelegen. Hiertoe overweegt de rechtbank als volgt.

13.3 De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) heeft in haar uitspraak van 11 oktober 2002 (200204522/1) overwogen dat individuele ambtsberichten in principe dezelfde status hebben als algemene ambtsberichten. In een eerdere uitspraak van 12 oktober 2001 (JV 2001/325) had de AbRS al vastgesteld dat een (algemeen) ambtsbericht, om als deskundigenadvies te kunnen gelden, op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie dient te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Wordt aan deze eisen voldaan, dan mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. In dat geval zal verweerder het ambtsbericht niet dan na het instellen van nader onderzoek ter zake en bevestiging van de desbetreffende informatie aan zijn besluit ten grondslag mogen leggen.

13.4 De rechtbank is - na bestudering van de onderliggende stukken - van oordeel dat verweerder de inhoud van individuele ambtsbericht in redelijkheid aan zijn geloofwaardigheidsoordeel ten grondslag heeft kunnen leggen, nu hetgeen eisers ter betwisting van dit ambtsbericht hebben betoogd niet tot de conclusie leidt dat er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid hiervan. Eisers hebben ter onderbouwing van hun stelling dat de door hen overgelegde dagvaardingen wel degelijk authentiek zijn brieven overgelegd van een Iraanse advocaat, M. Arayan (van 21 september 2005, een mail gedateerd 9 november 2005 en een brief van 20 november 2005). In voornoemde brieven is M. Arayan onder meer ingegaan op de wijze waarop naar zijn inzicht oproepen en dagvaardingen in Iran worden gestempeld. De rechtbank is van oordeel dat niet voldoende inzichtelijk is gemaakt of geworden welke deskundigheid M. Arayan heeft en welke waarborgen in acht zijn genomen om te komen tot een onbevooroordeeld en betrouwbaar onderzoeksresultaat. Evenmin is voldoende inzicht verschaft in de wijze waarop M. Arayan in Iran

onderzoek heeft gedaan zodat aan zijn brieven niet de waarde kan worden gehecht die eisers hieraan gehecht wensen te zien.

14. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het niet aannemelijk is dat eisers vanwege het vernietigvuldigen van het verboden boek 'Bisto se Sal' en pamfletten in de negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten staan. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eisers er niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken dat hun activiteiten bekend zijn geraakt bij de Iraanse autoriteiten. In dit verband verwijst de rechtbank naar hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de in beroep overgelegde oproep van 17 november 2003 en de bij brief van 12 augustus 2004 overgelegde dagvaardingen. De rechtbank acht hierbij van belang dat de verklaring dat , die de pamfletten heeft verspreid, is opgepakt is gebaseerd op de verklaringen van de man van wie eisers het boek 'Bisto se Sal' en de pamfletten hadden gekregen, derhalve een niet-objectieve bron. De verklaringen over de huiszoeking van de buurvrouw van eisers is eveneens afkomstig uit een niet-objectieve bron zodat aan deze verklaringen evenmin de waarde kan worden gehecht die eisers hieraan gehecht wensen te zien.

15. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, reeds gelet op het vorenoverwogene, op het standpunt heeft kunnen stellen dat het door eisers naar voren gebrachte asielrelaas niet geloofwaardig is. De overige punten die eisers naar voren hebben gebracht, alsmede de overige door eisers overgelegde documenten laat de rechtbank onbesproken.

16. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000.

17. Het vorenoverwogene voert tot de slotsom dat de beroepen ongegrond dienen te worden verklaard.

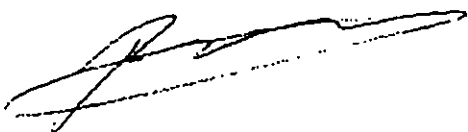
18. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank

verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 7 februari 2007 door mr. M.J. Diemer, voorzitter, en mrs. G.S. Crince le Roy en A.M. van der Linde-Kaajan, rechters, in tegenwoordigheid van P. Deinum, griffier, en bekend gemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 07 FEB 2007

Conc.: PD

Coll:

D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Uitspraak
Artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

reg.nr: AWB 07/19976

inzake: geboren op , van Iraanse nationaliteit, wonende te , eiseres,
gemachtigde: mr. E.P.A. Zwart, advocaat te Beverwijk,

tegen: de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voorheen de
Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

I. OVERWEGINGEN

1. Bij uitspraak van 7 februari 2007 heeft deze rechtbank en zittingsplaats uitspraak gedaan in de zaken, geregistreerd onder de zaaknummers AWB 02/61006 (, de ouders van eiseres), AWB 02/61010 (de broer van eiseres) en AWB 02/61011 (, de broer van eiseres) en de beroepen ongegrond verklaard.

2. De rechtbank stelt vast dat in voornoemde uitspraak sprake is van een omissie, in die zin dat in deze uitspraak niet is opgenomen dat het beroep van de ouders van eiseres mede namens eiseres is ingediend en voornoemde uitspraak derhalve ook op eiseres betrekking heeft.

3. Onder deze omstandigheden is het beroep kennelijk ongegrond. De rechtbank acht voortzetting van het onderzoek niet nodig en derhalve wordt het onderzoek gesloten met toepassing van artikel 8:54 van de Awb en het beroep ongegrond verklaard.

4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

II. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep kennelijk ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 15 mei 2007 door mr. M.J. Diemer, voorzitter, in tegenwoordigheid van P. Deinum, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

de voorzitter,

8

Tegen deze uitspraak kan een belanghebbende binnen zes weken na verzending van de uitspraak verzet doen bij deze rechtbank.

Afschrift verzonden op: 16 MEI 2007.

Coll:
D:C

VOOR KOPIE VAN DESE UITSpraak
ARRONDISSEMENT RECHTBANK TE AMSTERDAM

Correspondentieadres
Postbus 592
1940 AN Beverwijk

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN <i>1336-C</i>	
5 MRT 2007	
ZAAKNR.	
AAN: <i>VI</i>	
BEHANDELD: DD:	PAR:

- PER FAX 070-3651380-

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Beverwijk, 5 maart 2007

ONS KENMERK:
VZ0214/ez

Inzake :
Uw kenmerk:

HOGER BEROEP

Geachte heer, mevrouw,

Namens

geboren op

en

Geboren op

en

Geboren op

Mr. C.L. Kranendonk
Mw. Mr M. B. Meindersma
Mw. Mr E.P.A. Zwart
Mw. Mr J.I. Vervest
Mw. Mr S. Akkos
Mw. Mr M.A. Konning

05-03-2007 16:18

Bezoekadres: Van Moosdijkstraat 2
Corr. adres: Postbus 592
1940 AN Beverwijk
Tel.: (0251) 25 70 40
Fax: (0251) 24 72 31
E-mail: info@kmodvocaten.nl

en

verder te noemen appellanten,
allen van Iraanse nationaliteit.
en allen wonende te

dient gemachtigde, Mr E.P.A. Zwart, advocaat praktijk houdend te Beverwijk aan de van Maasdijkstraat 2, hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage d.d. 7 februari 2007. Een afschrift van de bestreden uitspraak treft u bijgaand aan (prod. 1).

Gemachtigde verklaart bepaaldelijk door appellanten te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep.

Appellanten kunnen zich met de uitspraak niet verenigen en voeren daartoe de volgende grieven aan.

GRIEF 1

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 12.2 overwogen dat vorenbedoelde oproep evenwel niet tot het oordeel kan leiden dat de bestreden besluiten geen stand kunnen houden nu de afbeelding die zich bevindt op de oproep -aldus het bureau documenten- niet middels een inktstempel op het papier is gestempeld doch middels een printtechniek en dat de conclusie in voornoemde verklaring dan ook luidt dat de oproep niet door de bevoegde instanties is afgegeven en dat deze conclusie wordt bevestigd door de onder I 3 geciteerde brief van het Deutsches Orient Institut.

Door aldus te overwegen is de rechtbank ten onrechte niet ingegaan op de door appellanten onderbouwde stellingname dat Iraanse autoriteiten bij het doen van uitvaardigen van de oproep niet altijd op dezelfde wijze handelen en dat het een feit van algemene bekendheid is dat documenten afkomstig van Iraanse gerechtelijke autoriteiten geen significante kenmerken hebben aan de hand waarvan kan worden uitgemaakt of het gaat om een authentiek document en dat per geval onderzocht dient te worden door een Iraans personen zijn die in Iran woonachtig zijn en dan met name de in Iran woonachtige advocaten. Alleen laatst genoemden zijn in staat na te gaan of documenten inderdaad afkomstig zijn van de afdeling die vermeld staat op het document. Er kleeft mitsdien een motiveringsgebrek aan de uitspraak.

Door aldus te overwegen is de rechtbank ten onrechte niet ingegaan op het schrijven van advocaat Mojtaba Aryan uit Iran waarin hij, onder uitlegging van het onderzoek dat hij verricht heeft, gemotiveerd aangeeft waarom hij van oordeel is dat, ondanks het feit dat de afbeelding middels een printtechniek op de oproep is gebracht en ondanks de door het Orient Institut ingebrachte bezwaren, de oproep wel degelijk is afgegeven door de bevoegde instanties en mitsdien authentiek is. Er kleeft mitsdien aan de uitspraak een motiveringsgebrek.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank onzorgvuldig gehandeld nu de rechtbank het verzoek tot heropening van de zaak teneinde de advocaat Mojtaba Aryan in de gelegenheid te stellen een nadere uiteenzetting te geven over de oproep en nader te reageren op de bevindingen van het Deutsches Orient Institut heeft afgewezen terwijl zij anderzijds haar oordeel te weten dat de oproep niet authentiek is baseert op de bevindingen van het Bureau Documenten en het Deutsches Orient Institut.

Toelichting:

Het bureau documenten en het Deutsches Orient Institut stelt enkel dat de oproep niet authentiek is omdat de afbeelding op de oproep via een printtechniek is aangebracht en derhalve geen echte stempel is. Niet wordt uitgelegd waarom dit gegeven de conclusie rechtvaardigt dat de oproep niet authentiek is. De advocaat uit Iran legt wel uit waarom ondanks het feit dat de afbeelding op de oproep middels een printtechniek is aangebracht de oproep wel degelijk authentiek is.

De advocaat gaat voorts in op de overige argumenten die het Deutsches Orient Institut heeft ingebracht tegen de authenticiteit van de oproep.

Het had gelet hierop op de weg van de rechtbank gelegen inzichtelijk te maken waarom de rechtbank meer waarde hecht aan de conclusie van het Bureau Documenten en het Deutsches Orient Institut dan aan de bevindingen van de advocaat uit Iran. Door dit na te laten kleeft aan de uitspraak een motiveringsgebrek. Het had op zijn minst op de weg van de rechtbank gelegen het gedane verzoek tot heropening van de zaak in te willigen.

Bij schrijven d.d. 2 januari 2007 (zie bijlage) hebben appellanten de rechtbank hebben medegedeeld dat de advocaat Mojtaba Aryan uit Iran in Nederland is en om deze reden zich tot de rechtbank hebben gewend met het verzoek om tot heropening van het onderzoek over te gaan opdat de Iraanse advocaat in staat wordt gesteld ter zitting een nadere uiteenzetting te geven over onder meer de oproep en in te gaan op de bevindingen van het Deutsches Orient Institut.

GRIEF 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 13.4 dat verweerder -na bestudering van de onderliggende stukken- de inhoud van het individuele ambtsbericht in redelijkheid aan zijn geloofwaardigheidsoordeel ten grondslag heeft kunnen leggen nu hetgeen appellanten ter betwisting van dit ambtsbericht hebben betoogd niet tot de conclusie leidt dat er concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid dan wel volledigheid hiervan. De door appellanten overgelegde brieven van de Iraanse advocaat M. Aryan ter onderbouwing van hun stelling dat de door hen overgelegde dagvaarding(en) wel degelijk authentiek zijn kan niet die waarde worden gehecht die appellanten hieraan gehecht wensen te zien nu niet voldoende inzichtelijk is gemaakt welke deskundigheid M. Aryan heeft en nu niet voldoende inzichtelijk is gemaakt hoe Aryan zijn onderzoek heeft gedaan.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank onvoldoende kennis genomen van de brieven van meergenoemde Iraanse advocaat. Er kleeft mitsdien aan de uitspraak een motiveringsgebrek.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank onzorgvuldig en niet consistent gehandeld nu de rechtbank het verzoek tot heropening van de zaak teneinde de advocaat Mojtaba Aryan in de gelegenheid te stellen een nadere uiteenzetting te geven over de dagvaarding(en) en het Iraanse rechtssysteem heeft afgewezen terwijl zij anderzijds van oordeel is dat de deskundigheid van de Iraanse advocaat onvoldoende inzichtelijk is gemaakt en onvoldoende inzichtelijk is gemaakt hoe hij onderzoek heeft verricht.

Toelichting:

Uit de overgelegde brieven blijkt dat de heer Aryan een eerste graads advocaat van justitie is die een van de genodigden was voor de conferentie in het najaar 2000 handelende over het functioneren van het Iraanse strafrechtssysteem.

Daarmee aangevend dat hij op het gebied dat hij wel degelijk een deskundige is op het gebied van het beoordelen van oproepen en dagvaardingen. Niet staande kan derhalve worden gehouden dat de deskundigheid onvoldoende inzichtelijk is gemaakt.

Uit de overgelegde brieven blijkt voorts wel degelijk hoe hij onderzoek heeft verricht aan de hand waarvan hij tot het oordeel komt dat de overgelegde dagvaardingen authentiek zijn. Hij heeft aan de hand van de ondergedrukte nummers geconcludeerd dat de documenten inderdaad afkomstig zijn van de drukkerij die deze documenten drukt. Hij heeft aan de hand van nummers gecontroleerd of het document inderdaad afkomstig is van de afdeling die deze papieren uitgeeft, hij heeft gecontroleerd of de handtekening inderdaad afkomstig is van de directeur van de desbetreffende afdeling enz.. Niet staande kan derhalve worden gehouden dat hij niet inzichtelijk heeft gemaakt op welke wijze hij onderzoek heeft verricht.

Ondergetekende wijst er in dit verband tevens op dat zij het moet doen met een individueel ambtsbericht dat in het geheel geen inzicht geeft over de deskundigheid van de door de Minister van Buitenlandse Zaken aangezochte personen om onderzoek te doen en geen enkel inzicht geeft over de wijze waarop het onderzoek is gedaan. Weliswaar heeft de rechtbank kennis kunnen nemen van de onderliggende stukken, maar uit de uitspraak blijkt niet dat de rechtbank deze personen wel deskundig acht en blijkt niet of deze personen wel een uiteenzetting hebben gegeven over de wijze waarop zij het onderzoek hebben verricht. Op zijn minst had van de rechtbank mogen worden verlangd dat zij in de uitspraak een overweging had gewijd inhoudende dat gebleken is dat de door buitenlandse zaken aangezochte personen deskundig zijn op het gebied van onderzoek van documenten en dat er door deze personen voldoende uitleg is gegeven waarom de overgelegde documenten niet authentiek zijn en dat zij hieraan meer waarde hecht dan de door appellanten overgelegde brieven van de Iraanse advocaat. Ook hierom kleeft er aan de uitspraak een motiveringsgebrek.

Andermaal zij opgemerkt dat bij schrijven d.d. 2 januari 2007 appellanten zich tot de Rechtbank hebben gewend met het verzoek om tot heropening van het onderzoek over te gaan teneinde de advocaat Mojtaba Aryan in de gelegenheid te stellen een nadere uiteenzetting te geven over de door appellanten overgelegde documenten en het rechtssysteem in Iran. De rechtbank heeft bij schrijven d.d. 5 januari 2007 te kennen gegeven dat zij in de brief van 2 januari 2007 geen aanleiding ziet het onderzoek ter zitting te heropenen.

De rechtbank kan zich enerzijds niet op het standpunt stellen dat in het schrijven van 2 januari 2007 geen argumenten kunnen worden gevonden voor heropening van de zaak en zich anderzijds op het standpunt stellen dat de deskundigheid van de Iraanse advocaat onvoldoende inzichtelijk is gemaakt en onvoldoende inzichtelijk is gemaakt hoe hij onderzoek heeft verricht, nu in het schrijven van 2 januari 2007 uitdrukkelijk is vermeld dat deze advocaat een nadere uiteenzetting wenst te geven over de overgelegde dagvaarding en oproep. Het had op de weg van de rechtbank gelegen, nu zij gelet op de uitspraak van oordeel is dat zij onvoldoende inzicht had in de deskundigheid van de Iraanse advocaat en onvoldoende inzicht had in de methode van onderzoek, gebruik te maken van de geboden gelegenheid hierin meer inzicht te krijgen.

GRIEF 3

Ten onrechte heeft de Rechtbank in rechtsoverweging 14. overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het niet aannemelijk is dat appellanten vanwege het vermenigvuldigen van het verboden boek Bisto se Sal en pamfletten in de negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten staan. Ten onrechte overweegt de rechtbank onder verwijzing naar hetgeen zij eerder heeft overwogen met betrekking tot de oproep en de dagvaarding en onder overweging dat de verklaring van over de arrestatie van en de verklaring van de buurvrouw over de huiszoeking afkomstig zijn uit een niet-objectieve bron dat zij met verweerder van oordeel is appellanten er niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken dat hun activiteiten bekend zijn geraakt bij de Iraanse autoriteiten.

Appellanten verwijzen voor wat betreft hetgeen de rechtbank overweegt met betrekking tot de overgelegde oproep en dagvaarding naar hetgeen zij in grief 1 en 2 hebben aangevoerd met het verzoek om deze grieven als herhaald en ingelast te beschouwen in dit gedeelte van het hoger beroep.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank miskend dat appellanten niet in staat zijn om de arrestatie van en de huiszoeking met bewijsmateriaal te staven en dat appellanten slechts kunnen terugvallen op eigen vermoedens en door hen weergegeven verklaringen van derden. Door aldus te overwegen heeft de rechtbank nagelaten te toetsen of de Minister het standpunt inhoudende dat de aan de feiten ontleende vermoedens niet plausibel zijn heeft mogen baseren op de enkele omstandigheid dat informatie over de arrestatie van en de huiszoeking afkomstig zijn van niet-objectieve bronnen. Er kleeft mitsdien aan de uitspraak een motiveringsgebrek.

Toelichting:

In de zienswijze en in de gronden van beroep is er onder verwijzing naar algemene ambtsberichten op gewezen dat van appellante niet verlangd kan worden dat zij van de huiszoeking en van de arrestatie van hard bewijs overleggen.

Indien een vreemdeling, zoals in casu bij appellanten het geval is, niet in staat is zijn asielrelaas met bewijsmateriaal te staven, kan hij ter onderbouwing van de geloofwaardigheid veelal slechts terugvallen op eigen vermoedens en door hem weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als een objectieve bron zijn aan te merken. Het is vervolgens aan de Minister om het realiteitsgehalte van de door appellanten geuite vermoedens en verklaringen te beoordelen in het licht van hetgeen appellanten overigens hebben verklaard en van vergelijking van het relaas met al datgene wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere asielzoekers in een vergelijkbare situatie en daaraan een oordeel te verbinden over de geloofwaardigheid daarvan. Met dit uitgangspunt strookt niet dat de Minister nadat hij heeft vastgesteld dat het asielrelaas geloofwaardig acht, zodanige vermoedens en verklaringen niettemin niet als zijnde geloofwaardig betreft bij de beoordeling van de vraag of de desbetreffende vreemdeling met zijn relaas aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid van de Vw 2000.

De rechtbank had derhalve dienen te toetsen of de Minister het standpunt inhoudende dat de aan de feiten ontleende vermoedens niet plausibel zijn heeft mogen baseren op de enkele omstandigheid dat informatie over de arrestatie van en de huiszoeking afkomstig zijn van niet-objectieve bronnen. Door dit na te laten kleeft er aan de uitspraak een motiveringsgebrek.

GRIEF 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 15. dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het door appellanten naar voren gebrachte asielrelaas niet geloofwaardig is.

Appellanten verwijzen ter toelichting naar hetgeen in de grieven 1 tot en met 3 is aangevoerd.

Redenen waarom appellant zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevallen uitspraak te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank.

Appellanten kiezen domicilie op mijn kantoor

Hoogachtend,

E.P.A. Zwart
-gemachtigde-

Correspondentieadres
Postbus 592
1940 AN Beverwijk

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
3194-C
25 MEI 2007
ZAANKR. 2007 03657
AAN: ✓
BEHANDELD: DD: PAR:

- PER FAX 070-3651380-

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Beverwijk, 25 mei 2007

ONS KENMERK:

Inzake : /Staat
Uw kenmerk:

HOGER BEROEP

Geachte heer, mevrouw,

Namens

geboren op
verder te noemen appellante,
van Iraanse nationaliteit,
en wonende te

dient gemachtigde, Mr E.P.A. Zwart, advocaat praktijk houdend te Beverwijk aan de van Maasdijkstraat 2, hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage d.d. 16 mei 2007. Een afschrift van de bestreden uitspraak treft u bijgaand aan (prod. 1).

Mr C.L. Kranendonk
Mw. Mr M. B. Meindersma
Mw. Mr E.P.A. Zwart
Mw. Mr J.I. Vervest
Mw. Mr S. Akkos
Mw. Mr M.A. Kanning
25-05-2007 13:50

Bezoekadres: Van Moosdijkstraat 2
Corr. adres: Postbus 592
1940 AN Beverwijk
Tel.: (0251) 25 70 40
Fax: (0251) 24 72 31
E-mail: info@kmedvocoten.nl

Gemachtigde verklaart bepaaldelijk door appellante te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep.

Appellante kan zich met de uitspraak niet verenigen en verwijst in dit verband naar het hoger beroep dat op 5 maart 2007 door haar gemachtigde in de zaak van haar familie, zijnde dezelfde zaak, is ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage met het verzoek om deze grieven als herhaald en ingelast beschouwen in dit hoger beroep en dienovereenkomstig te behandelen (prod. 2). Dit hoger beroep is bij Uw Raad van State onder behandeling onder nummer: 200701623/1.

Redenen waarom appellante zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevallen uitspraak te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank.

Appellante kiest domicilie op mijn kantoor

Hoogachtend,

E.P.A. Zwart
-gemachtigde-

